

بی بی سی، ۱۲ اپریل ۲۰۱۱

برگرداننده: فتح علیشاه هادی

گزارش از گلدست مهرآور، خاروغ، بدخشان

محلول دکاندار: زخمهای جنگ در افغانستان

بازیچه پیکلی پایهای خود را در جنگ از دست داده است

شغنان از دوردست ترین مناطق افغانستان است. از نگاه اول می توان حدس زد که جنگ بیش از ۳۰ ساله به سبب دوریش ظاهراً کمتر به این ولسوالی تأثیر خود را رسانده است. اما زمانیکه در کوچه و روستاهای این ولسوالی گشت و گذار می کنید، می بینید که اثرات جنگ شهروندی تا چه اندازه زخمهای خود را در دل زمین و آدمان این منطقه دور افتاده گذاشته است.

بازیچه پیکلی 28 سال است که با پایهای چوبین و پلاستیکی راه می گردد. هر دو پای او بالا از ران بریده شده اند و او بدون پای چوبین نمی تواند راه گردد. وی با نشان دادن پایهای چوبینش می گوید: "این حادثه هنوز در زمان ببرک کارمل رخ داده بود. من عسکر بودم و در یکی از واحدهای نظامی در ولسوالی جرم خدمت می کردم. روزی از روزها ما را برای کشف و اکتشاف در گرد و اطراف

به حومه جرم فرستادند. ما ندانسته، در روی مین (پای گذاشتیم و) انفجار شدیم. تمام هم‌صفا‌نم گشته شدند. تنها من زنده ماندم، ولی هر دو پایم را یک‌عمری از دست دادم".

بازیچه می‌گوید این دوکان را "برای دلخوشی" باز کرده است

آقای پیکلی می‌گوید بعد تدای یکساله در شفاخانه شهر فیض‌آباد، در شمال افغانستان، و آماده کردن پایهای چوبین او را از خدمت نظامی مرخص کرده‌اند. وی افزود که در مورد اول نداشتن پای او را خیلی غمگین و جگرخون کرده بود و او حتی تلاش داشت خودکشی کند: "ولی باز فکری به سرم زد که در افغانستان نه یک من به چنین حال گرفتار شده‌ام. هزاران معلول هستند که با شکر پروردگار عمر به سر می‌برند".

بازیچه گفت که وی برای کار در مزرعه هیچ گونه توانایی جسمانی ندارد. برای همین، در مدتی کوتاه پلاس باقی را از خود کرده است. سالهاست که او از پشم بز و گوسفندان برای مردم محلی پلاس می‌بافد. او می‌گوید منابع مالی که از پلاس باقی به دست آورده است، اخیراً برایش امکان داده است در روستایش یک دوکان باز کند.

آقای پیکلی گفت بعد بازشوی راه تجارتي با تاجیکستان شمار دوکانها در قلمرو ولسوالی شغنان افغانستان رو به افزایش نهاده و از دوکانداری هم سود بسیاری به دست آوردن ممکن نیست.

بازیچه فاصله بین خانه و دوکانش را در یک ساعت طی می‌کند

وی می‌فزاید: "من دوکانم را اساساً برای دلخوشی باز کرده‌ام. این دوکان در سر راه قرار دارد و من امکان پیدا می‌کنم با بسیاری آدمان صحبت کنم. دوکانم اساساً در فصل گرما کار می‌کند و مفادی که از آن به دست می‌آرم، تنها برای تهیه مواد مورد نیاز اولیه کفایت می‌کند."

دوکان بازیچه از مرکز شغنان دور است. بازیچه بلندی را کنده، گردش را دیوار کرده است و برایش دوکان ساخته است. دوکان از خانه‌اش تقریباً در فاصله صد متر قرار دارد. ولی بازیچه می‌گوید: "من هم‌روزه فاصله بین خانه و دوکانم را با عصاب‌غله‌ایم در طول قریب یک ساعت طی می‌کنم."

سعید نعیم، یک تن از مسئولان ولسوالی شغنان، می‌گوید در قلمرو این ولسوالی تا به حال هیچ گونه نهاد اجتماعی، دولتی یا امدادی به وجود نیامده است که از منافع معلولان جنگ افغانستان را حمایت کند. او می‌گوید تا به حال معلولان دوره جنگ به طور مشخص نام‌نویس نشده‌اند.

تأمین مالی خانواده و فرزندان به دوش خود بازیچه است، دولت به او هیچ کمکی نمی‌کند

از سوی دیگر آقای پیکلی که یک معلول جنگ داخلی افغانستان است، می‌گوید: "من از دولت برای معلول بودنم هیچ گونه کمک مالی نمی‌گیرم و حالا کسی از احوالم پرسان نکرده است. من خود برای رفاه خود و خانواده‌ام کار و پیکار می‌کنم".

بازیچه پیکلی صاحب هفت فرزند است. همه آنها هنوز به سن بلاغت نرسیده‌اند و تربیت و تأمین زندگی آنها را خود او به دوش دارد. ولی او می‌گوید که تمام امیدش به بازگشت امنیت به کشور و رونق دوکان کوچک اوست که اخیراً باز کرده است.